

der skulde finde en Undersøgelse Sted angaaende de Paagældendes Forhold før og under Oprøret, uagtet dette er et af de allervigtigste Punkter. Og hvorfor er det et saa vigtigt Punkt? Det er vigtigt for Embedsmændenes egen Skyld, thi det kan ikke være Andet, end at paa dem, der ere tilstede og udrustede med en vis Myndighed ved en saadan Begivenhed, kommer der altid til at hvile en Misstanke om, at de ikke have gjort deres Pligt, navnlig naar det er gaaet saa galt til som under Oprøret i Vestindien, og det kan ikke negtes, at de, der med Omhu læse Kommissionsbetænkningen igjennem, ville ikke alene mellem Linierne, men endog saa i selve Linierne finde en Kritik over Embedsmændenes Opsærelse saavel før som under Oprøret. Jeg kunde paa visse mangfoldige Steder hvor en saadan Kritik kommer til orde, men skal indskrænke mig til at henlede Opmærksomheden paa et enkelt Punkt, som efter min Mening er særdeles betegnende, navnlig med Hensyn til Spørgsmaalet om det foreliggende Lovforslags Vedtagelse. Det siges nemlig udtrykkelig i Kommissionsbetænkningen Side 25 neberst, at man ikke kan negte, at det vilde have været muligt at dæmpe Oprøret lige i Begyndelsen, ifald Autoriteterne og de, der havde at befale paa Stedet, havde været opmærksomme paa at lægge de Tropper, som habdes til Raadighed, dels i Frederiksted, dels paa Krigsskibet, og det er ganske mærkeligt at se Kommissionens følgende Ytringer, thi der er der en Almar, som man ikke kan undgaa at lægge Mærke til. Det siges først, at Autoriteterne aldeles ikke anede, at der var noget Galt paa færde, men derefter siges det, at de dog af nogle Folk, der kjendte Forholdene nøjere, vare underrettede om, at der var en Mulighed for, at der vilde komme til at foreligge Banskfeligheder i Anledning af Skiftetiden, og tilsidt siger denne Mulighed til en Sandsynlighed for, at der vilde foreligge saadanne Banskfeligheder. Altsaa der var Autoriteter, der af jagtynlige Mænd vare blevne underrettede om, at der var — det være sig en Mulighed eller en Sandsynlighed, for, at der vilde opstaa Uroligheder i Anledning af Skiftedagen, og det havde været de paagældende Embedsmænds Pligt at sørge for, at der paa Stedet var det Militær, man kunde disponere over, istedetfor de to Politimennefter, der strax bleve indsluttede i Raadhuset. Jeg nævner dette saa meget mere her, fordi der, hvis lignende Tilfælde skulde indtræde, og de havde den Hærstyrke, som nu foreslaas vedtagen, vilde, naar der ikke blev viist større Omhu eller Konbuite, kunne opstaa et Oprør, som selv med den større Styrke, Løven omhandler, kunde faae Leilighed til at brede sig og anrette samme Udelæggelse som det sidste Oprør i Vestindien. Jeg skal som sagt ikke dvæle ved den Kritik, som Kommissionsbetænkningen indeholder over Autoriteternes Regjering eller rettere sagt Mangel paa Regjering, men jeg kan dog ikke

undlade endnu at gjøre den Bemærkning, at, ifald Kommissionen havde havt det Hverv at gaa tilbunds i Sagen og undersøge, hvorledes hver enkelt Mand og navnlig de Højskolekommanderende have røgtet deres Hverv under Katastrofen, saa vilde Kommissionen have undgaaet at fremkomme med adskillige Paastande, som ganske sikkert ikke ere rigtig holdbare. Jeg nævner dette, ikke fordi jeg i nogen Maade vil nedkætte Kommissionens Arbejde — tværtimod, jeg erkjender, at dens Arbejde paa det Grundlag, der var givet den, er særdeles fortjenstfuldt og paaskjønnesjessørdigt i alle Maader, ikke blot, som det ærede Medlem for Veile (Th. Nielsen) siger, formelt, men virkelig ogsaa i reel Henseende — men jeg nævner det, for at man kan faae en Forklaring af, hvorfor Kommissionen har maattet fremkomme med forskellige Paastande, som ganske sikkert ikke ere rigtige. Det siges, saaledes i Begyndelsen af Betænkningen, og der lægges særlig Vægt derpaa, at dette Oprørs Udbrud er Tilfældighedens Bærk, og dette dokumenteres meget udsværlig ved Paavisation af forskellige Tilfælde, at en Negerkvinde mødte en Beruset, at to Mænd fandtes paa Gaden saarede og bleve bragte paa Hospitalet o. s. v. Men havde, det været et Tilfældighedsværk, vilde det sikkert være den første Folkerevolution, der var opstaaet ved et Tilfælde. Jeg tror, man kan tage alle Revolutioner for sig, lige fra den sicilianiske Besper og den store franske Revolution 1789 til de smaa tydske Revolutioner i 1848, og sikkert finde, at ingen af dem er opstaaet ved et Tilfælde, som Kommissionen her har paastaet, men paa Grund af Misregjering. Det er ligesaa lidet Tilfældighedens Bærk, naar en Revolution udbryder, som det er en Tilfældighed, at den sidste Draabe Vand bringer Glasjet til at flyde over, ligesaa lidet som det er en Tilfældighed, at en Ildbrand i et Krigsskib efterhaanden breder sig videre og videre, indtil Ilden naaer Krudtkamret og sprænger Skibet i Luften. Slige Tilfældigheder findes ikke; slige Begivenheder ere dybt begrundede i Sagens Natur og i Forholdenes egen Udvikling, og det har den ærede Kommission ogsaa paa et andet Sted havt et aabent Die for, idet den Punkt for Punkt paa viser den Misregjering, der har fundet Sted paa St. Croix lige siden 1849 og navnlig efter en stigende Skala i den sidste Tid. Jeg skal ikke gjennemgaa det nærmere; det er allerede bemærket af det ærede Medlem for Kolding (Berg), at den ene Feil er begaaet efter den anden af den lokale Regjering. Jeg tror, som sagt, altsaa, at det er en fuldkommen Feiltagelse, naar den ærede Kommission nævner en Tilfældighed som det ene Motiv til Oprøret og navnlig til dets Udbrud. Dernæst har den ærede Kommission for at begrunde, hvorfor Oprøret antog saa stærke Dimensioner, at det udbredte sig med Lysets Hurtighed og en Voldsomhed, som man ikke havde ventet, nævnt Regnens raa og voldsomme Karakter, deres Lidens-